

«Ο ζηλωτισμός του Πρ. Ηλιού με τον σημερινό εκδηλούμενο ζηλωτισμό» (Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Απόστολος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Αποστόλου, Καθηγουμένου της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίας Αναστασίας Φαρμακολυτρίας επί τη εορτή του Προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου στον Ι.Ν. Προφήτου Ηλιού Πυλαίας Θεσσαλονίκης την 20ή Ιουλίου 2017.

Ηλίας άνθρωπος ην ομοιοπαθής ημίν και προσευχή προσηύξατο του μη βρέξαι και ουκ έβρεξεν επί της γης ενιαυτούς τρεις και μήνας εξ (Ιακ. 5, 17).

Από όλα τα πρόσωπα των αγίων και δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης, εκείνος που εορτάζεται περισσότερο από το χριστιανικό κόσμο, ως ο πλέον γνωστός και δημοφιλής, είναι ο σημερινός από την Εκκλησία μας δοξαζόμενος Προφήτης Ηλίας ο Θεσβίτης.

Πολλά, βέβαια, πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης μας είναι γνωστά, όπως ο Αβραάμ

ο Πατριάρχης, ο Ιώβ ο πολύαθλος, ο Δαβίδ ο Ψαλμωδός, ο Μωϋσής ο Θεόπτης και άλλοι Προφήτες και Πατριάρχες.

Όμως, εμείς οι ορθόδοξοι αποδίδουμε ιδιαίτερη δόξα και τιμή στον Προφήτη Ηλία, γιατί η επίδρασή του στο λαό του Κυρίου ήταν ισχυρή, ήδη από την εποχή κατά την οποία έζησε επί της γης και ανάλωσε τις δυνάμεις του υπέρ της δόξας του Θεού, μέχρι και τη Δευτέρα Παρουσία, οπότε και θα παρουσιαστεί μαζί με τον Κύριο της δόξης.

Ήταν τόσο ο παλμός, ο ενθουσιασμός του και το ψυχικό του σθένος κατά την επιτέλεση της αποστολής και των έργων του, ώστε και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης το όνομά του αναφέρεται ως σύμβολο ζηλωτού και νικηφόρου αγωνιστή.

Και όντως, βλέποντας κάποιος τη ζωή του Προφήτη Ηλία, διαπιστώνει ότι πολλά μπορεί να κατορθώσει έστω και ένας μόνο άνθρωπος, όταν είναι ζηλωτής του Χριστού, όπως ο Προφήτης Ηλίας.

Είναι γνωστό ότι τον σήμερα εορταζόμενο Προφήτη ο λαός τον περιμένει να επανεμφανιστεί λίγο πριν από την έλευση του Μεσσία.

Η ξεχωριστή θέση που κατέχει, μαζί με τον Μωϋσή, δεν βρίσκεται μόνο στη συνείδηση του λαού αλλά και στην κρίση του Θεού, όπως αυτό αποκαλύφθηκε στο γεγονός της Μεταμορφώσεως του Χριστού, όταν ο Κύριος παρουσιάστηκε στο

όρος Θαβώρ με τους δύο αντιπροσωπευτικούς άνδρες της Παλαιάς Διαθήκης, τον Μωϋσή και τον Ηλία.

Για να δούμε και να θαυμάσουμε το μεγαλείο και τη λάμψη της προφητικής μορφής του Ηλία, αλλά και για να κατανοήσουμε το γιατί στη συνείδηση της Εκκλησίας μας ο Ηλίας έχει καταγραφεί ως ο ζηλωτής Προφήτης, θα πρέπει να ανατρέξουμε στην θρησκευτική κατάσταση της εποχής του.

Και αυτό, διότι η εποχή εκείνη είχε μερικά χαρακτηριστικά, όσον αφορά την πίστη και τη σχέση με το Θεό, κοινά με τη δική μας εποχή και τον τρόπο που πιστεύουν κάποιοι αδελφοί, κληρικοί και λαϊκοί, και οριοθετούν τη σχέση τους με το Θεό και την Αγία Του Εκκλησία.

Την εποχή του Προφήτη Ηλία υπήρχε ένας θρησκευτικός φιλελευθερισμός. Ενώ ο Ισραήλ ήταν ο περιούσιος λαός του Θεού, ο λαός που μόνος αυτός διέσωσε την πίστη στον αληθινό Θεό, υπήρξαν περιπτώσεις στην ιστορική του διαδρομή, κατά τις οποίες δεν παρέμενε πιστός στον Θεό των πατέρων του.

Ένοχοι γι' αυτό το πνευματικό έγκλημα ήταν κυρίως οι μεγάλοι ηγέτες και βασιλείς αλλά και κάποιοι ιερείς, οι οποίοι δεν έμεναν σταθεροί στην εξ αποκαλύψεως πίστη των πατέρων τους, αλλά προσέθεταν ή αφαιρούσαν στοιχεία και βασικές διδασκαλίες αφ' εαυτού τους, «κατά το δοκούν».

Το βασικό, λοιπόν, και κυρίαρχο πρόβλημα της εποχής του Προφήτη Ηλία ήταν πως ο καθένας νόμιζε ότι μπορούσε να διαχειριστεί το ζήτημα της πίστεως αυθαίρετως και σε προσωπική βάση.

Την εποχή του Προφήτη Ηλία βασιλιάς του Ισραήλ ήταν ο Αχαάβ, που είχε ως σύζυγο την

Ιεζάβελ, η οποία ήταν κόρη ειδωλολάτρη βασιλιά. Αυτή η Ιεζάβελ επιθυμούσε να αναμείξει τη δική της ειδωλολατρική θρησκεία με την αληθινή πίστη του Ισραήλ.

Η επιμιξία αυτή δημιούργησε την πλασματική θρησκεία του Βάαλ, του ψεύτικου θεού της φύσεως. Και ο Αχαάβ, για να μη δυσανεστήσει τη γυναίκα του, άρχισε να διδάσκει την πίστη με το δικό του τρόπο.

Έφτιαξε βωμούς και θυσιαστήρια για τη λατρεία του Βάαλ και έγινε, κατά την άποψή του,

κήρυκας ενός νέου θεού, ο οποίος φυσικά ήταν ψεύτικος.

Μέχρι του σημείου αυτού θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε την αυθαιρεσία του βασιλιά, ενός ανθρώπου δηλαδή που δεν ήταν ο άμεσος εκπρόσωπος και

εκφραστής της θρησκείας.

Το πρόβλημα, για το οποίο άρχισε ο Προφήτης Ηλίας ζηλωτικά να αμύνεται, δημιουργήθηκε, όταν και κάποιοι ιερείς αποφάσισαν να διαχειριστούν το ζήτημα της πίστεως σε προσωπικό επίπεδο. Αθέτησαν τις αλήθειες του Θεού, τις παραποίησαν και μάλιστα, αποτειχιζόμενοι από την αληθινή θρησκεία, εκήρυτταν με τον δικό τους τρόπο, ερμήνευαν με τον δικό τους τρόπο, διαλαλούσαν ότι η αληθινή πίστη μόνο από αυτούς μπορεί να διδαχθεί και ότι αυτοί είναι οι φύλακες και οι αμύντορες της θρησκείας.

Βεβαίως, τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Στην παράδοση της Εκκλησίας μας, και στην υμνολογία αλλά και στα βιβλικά κείμενα, οι ιερείς αυτοί χαρακτηρίστηκαν ως «οι ιερείς της αισχύνης», δηλαδή «οι ιερείς της ντροπής».

Αυτή τη δαιμονική κατάσταση της αποτειχίσεως των κληρικών και αποκοπής τους από τον επίσημο κορμό της πίστεως, τη νοσηρά κατάσταση της δημιουργίας μίας νέας εκκλησιολογίας, όπως θα λέγαμε με τα σημερινά δεδομένα, της εγωιστικής και προσωπικής ερμηνείας της πίστεως πολέμησε με ζήλο ο Προφήτης Ηλίας.

Δυστυχώς, όπως το διαπιστώνουμε όλοι μας, και σήμερα υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις, κατά τις οποίες κληρικοί και λαϊκοί αναλαμβάνουν αυτόκλητα την κρίση της αληθείας και τη διαχείριση της πίστεως και των δογμάτων της Εκκλησίας μας, ξεχνώντας ότι το έργο αυτό δεν είναι δικό τους αλλά έργο των Ιεραρχών της Εκκλησίας και κυρίως της Συνόδου.

Καθημερινά, αγαπητοί μου, πολιορκούμαστε από δημοσιεύσεις και κείμενα που προσπαθούν να «διακηρύξουν» την «αλήθεια» και το «ορθό δόγμα», τα οποία όμως παραπλανούν κυριολεκτικά εν ονόματι του Θεού.

Το τραγικό μάλιστα είναι ότι οι πρωτεργάτες αυτής της προσπάθειας, οι οποίοι θεωρούν και τους εαυτούς τους «ομολογητές και ζηλωτές της πίστεως» σαν τον Προφήτη Ηλία, αγωνίζονται να πείσουν απλούς ανθρώπους να μην ακολουθούν την Εκκλησία, αλλά να επαναστατούν και να αντιδρούν, γιατί αυτό, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, επιβάλλεται από τους Ιερούς Κανόνες και τη διδασκαλία των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Είναι η ίδια ακριβώς κατάσταση της πνευματικής διαστροφής και πλάνης που υπήρχε την εποχή του Προφήτη Ηλία.

Ο καθένας έκανε ό,τι ήθελε τότε. Ο καθένας ερμήνευε το νόμο όπως ήθελε και η πίστη ήταν υπόθεση όχι αποκαλύψεως αλλά συγκυριών και προσωπικών συμφερόντων.

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Είναι ιδιαιτέρως σημαντικό το ότι μετά από πολλούς αιώνες κατάφερε η Ορθόδοξη Εκκλησία να συνέλθει επί το αυτό και να λάβει αποφάσεις.

Το σπουδαίο δεν είναι εν προκειμένω αν οι αποφάσεις που ελήφθησαν αντέχουν στην κρίση των αυστηρών ή των περισσότερο φιλελεύθερων αδελφών μας, αλλά το ότι ένα σημαντικό βήμα επιτελέστηκε και έγινε μία νέα αρχή, που θα σηματοδοτήσει το μέλλον και την πορεία της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Αυτοί που σήμερα αυτοπαρουσιάζονται ως «ζηλωτές» της πίστεως, σίγουρα δεν έχουν καμμία σχέση με το ζήλο και την αγωνιστικότητα του Προφήτη Ηλία, διότι αυτός αγωνιζόταν να πείσει τους ανθρώπους να επιστρέψουν στην τότε θρησκεία του Ισραήλ, ενώ οι σημερινοί «ζηλωτές», ψευτοαγωνιστές και αυτόκλητοι αμύντορες της Ορθοδοξίας, αγωνίζονται να πείσουν τους πιστούς και τους κληρικούς να αφήσουν την επίσημη Εκκλησία και να αποτειχιστούν, να αποκοπούν, να επαναστατήσουν, να αντιδράσουν, να κηρύξουν πόλεμο κατά των επισκόπων, του ποιμενάρχου τους και του Πατριάρχου.

Αυτό, όμως, δεν είναι έργο αγίων, δεν είναι έργο προφητικό και αποστολικό, αλλά έργο του διαβόλου, που παραπέμπει στην εποχή του Προφήτου Ηλία, όταν ο καθένας πίστευε πως μπορεί να διαχειριστεί την πίστη κατά την κρίση του και τις επιθυμίες του.

Οι πράξεις αυτές φέρουν ενώπιόν μας τους «ιερείς της αισχύνης», τους οποίους και η ιστορία αλλά και η Εκκλησία κατεδίκασαν, ο δε Θεός έριξε «πυρ εξ ουρανού και κατέυκασεν αυτούς».

Πολλές φορές, καλοπροαίρετα ενδεχομένως, κάποιοι αδελφοί μας, επηρεασμένοι είτε από

φιλελεύθερο νεοτερισμό είτε από συντηρητικό φανατισμό, κρίνουν και καταδικάζουν αθώους ή αθλώνουν ενόχους, όσον αφορά την πίστη και τα δόγματα της Ορθοδοξίας μας.

Και στη μεν δεύτερη περίπτωση της αθώωσης των ενόχων, δεν δημιουργείται κανένα θέμα – άλλωστε με την ευεργεσία ποτέ δε δημιουργείται ζημιά.

Στην περίπτωση, όμως, της κατακρίσεως και καταδίκης των αθώων είμαστε

υπόλογοι ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

Για σκεφτείτε τι γίνεται με όλους αυτούς που κατηγορούν την ίδια την Εκκλησία, αυτούς που είναι μέλη της Εκκλησίας και όμως κατηγορούν επισήμως και πανηγυρικώς τους Επισκόπους, τους Πατριάρχες και την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Εκκλησίας μας;

Ο Ξδ' Κανόνας της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου αναφέρει τους λόγους του αγίου Γρηγορίου, οι οποίοι πρέπει να προβληματίσουν όλους αυτούς που απερίσκεπτα υψώνουν το ανάστημά τους υπεράνω της Εκκλησίας: «Τι σεαυτόν ποιείς ποιμένα, πρόβατον ων; Τι γίνη κεφαλή, πούς τυγχάνων; Τι στρατηγείν επιχειρείς, τεταγμένος εν στρατιώταις;».

Το βασικό υπόβαθρο των σχισμάτων δεν είναι συνήθως δογματικό, όπως οι σύγχρονοι «ζηλωτές» ισχυρίζονται και προβάλλουν, αλλά οι ύπουλες καρδιές, η έπαρση της ψυχής, οι προσωπικές αντιπάθειες με τους Επισκόπους και η άλογος οίηση.

Τονίζει ο Ιερός Χρυσόστομος σε μια αποστροφή του λόγου του ότι «ουδέν ούτως αποσχίζει σώμα Εκκλησίας ως αλαζονεία».

Έτσι διαπιστώνουμε ότι τα σχίσματα στην πλειονότητά τους δεν δημιουργούνται από απλούς και αγραμμάτους ή καλοπροαίρετους και πιστούς ανθρώπους, αλλά από εκείνους που έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και διαθέτουν μεν θελογικές γνώσεις, αλλά δεν διαθέτουν το εκκλησιαστικό ήθος, για να μπορέσουν να διαχειριστούν τις γνώσεις αυτές.

Φαίνεται ότι η ύπαρξη των ιερέων της αισχύνης είναι ένα διαχρονικό φαινόμενο, το οποίο πάντοτε η Εκκλησία θα πρέπει να αντιμετωπίζει.

Το δίλημμα, λοιπόν, που τίθεται, με αφορμή τη σημερινή εορτή του Προφήτη Ηλία του Θεσβίτη και ζηλωτή, είναι το τι θα επιλέξουμε στη ζωή μας.

Τότε το ερώτημα ήταν: Θεός ή Βάαλ; Σήμερα το ερώτημα είναι: Εκκλησία ή Ορθοδοξία εκτός Εκκλησίας; Καλούμαστε να επιλέξουμε, αγαπητοί μου, ή Χριστό ή κόσμο.

Ή την υπακοή στο θέλημα του Θεού και της Εκκλησίας ή την υπακοή στη δική μας εγωιστική αυτοπεποίθηση και στην προσωπική ερμηνεία της πίστewς.

Αντιλαμβανόμαστε σίγουρα όλοι μας ότι αυτά τα δύο είναι ασυμβίβαστα. Δεν συνδυάζεται να είσαι εκτός Εκκλησίας και να θεωρείς τον εαυτό σου ζηλωτή και αμύντορα της πίστεως.

Δεν συνδυάζεται να είσαι μέσα στην Εκκλησία και να μην αποδέχεσαι το θεσμό της Συνόδου, ο οποίος αποτελεί την πιο επίσημη και αυθεντική φωνή της Εκκλησίας.

Η Εκκλησία διά της Συνόδου εκφράζεται. Όχι διά συγκεκριμένων προσώπων. Όχι διά μεμονωμένων ατόμων. Όχι διά οργανώσεων και ομάδων.

Ας μείνουμε όλοι, αγαπητοί πατέρες και αδελφοί, πιστοί και αφοσιωμένοι στο άρμα της Εκκλησίας και της αληθινής πίστεως. Ας αφήσουμε το άρμα του Φαραώ, το οποίο αεροβατεί και κρημνίζει.

Ο Προφήτης Ηλίας μας καλεί προς τα ύψη, όπως αυτός είναι ο προορισμός μας και η κλήση μας. Αλλά η κλήση αυτή πραγματώνεται εν τη Εκκλησία και διά της Εκκλησίας.

Και εν τη Εκκλησία μπορούμε να ακούσουμε την αλήθεια, όπως σωστά ειπώθηκε στον Προφήτη Ηλία: «Ιδού έγνωκα, ότι συ άνθρωπος Θεού και ρήμα Κυρίου εν τω στόματί σου αληθινόν» (Γ΄ Βασιλ. 17, 24).